

Світанок. Кримське, ще не палюче сонце тільки з'являється з-за обрію, і ділянка заливається світлом. Кажани вже сплять, а равлики встигли знайти собі місце під листям кольорів. Поки що все тихо. Але тиша недовготривалим, і на зміну їй приходять гавкіт собак, кукурікання півнів і крики сусідів. І - все знову затихає.

Ти прокидаєшся, повільно одягаєшся і крізь сон дивишся на Севастопольську бухту, що видніється між листям сливи. За бухті вже шастають катери. Ти збираєшся і поспішаєш на пляж. Приходиш на улюблене місце; роздягнувшись і розклавши підстилку, йдеш купатися. Вода тепла, така ж, як повітря. Поплававши вдосталь, ти виходиш з води і оглядаєш порожній пляж - скоро він наповниться людьми. Ідеш до улюбленого бару, де всі особи тобі знайомі, і зав'язуєш розмову з барменшей.

Пляж наповнюється людьми. Ти бредеш до пірсу, піднімаєшся на загороду і відштовхуєшся обома ногами, проходить секунда - і ти м'яко входиш у воду, ногами торкаєшся дна, проходить ще пара секунд - і ти вже гребеш до берега. Повертаєшся до підстилки і валишся на неї. Сонце зігриває тіло. Проходить час, ти знову йдеш до води, нагрітий сонцем пісок змушує тебе перейти на біг.

На пляжі вже купа народу.

До пірсу підходить катер, з нього виходять люди. Всі розходяться, займаючи місця на пірсі. Залишаються тільки двоє - це міліціонери. Катер відходить.

Сонце вже високо. Все починає плавитися перед очима, все пливе. Вже опівдні, ти йдеш в бар і замовляєш обід, сідаєш за столик. Темна низький дах грає роль калорифера. Ти, не кваплячись, доїдаєш і розплачуєшся. І, зібравши сили, біжиш до підстилки і, одягнувшись, складаєш інші речі. Ідеш додому. Далі від моря - ще жаркіше. З'являється відчуття, що ти втрачаєш свідомість.

І, нарешті, - вдома.

На газоні вже працює фонтанчик.

Дивишся на градусник і не віриш своїм очам: 42 градуси в тіні!

Плавиться все - навіть думки і душа.

Не помічаючи нічого, ти йдеш на кухню і падаєш на лавку.

І, вже не пам'ятаючи ні як повернувся додому, ні про що говорив у барі, ти тихо спиш.

Кожен день ти дієш за однією схемою.

Так закінчуються канікули, і ти йдеш до школи. Проходить день або два, тобі задають домашнє завдання з літератури: написати твір типу «Як ти провів літо» або «Найжахливіший, найпрекрасніший день твоїх канікул», - і ти розумієш, що сказати тобі нема чого, тому що, коли ти був там, ти не думав, що добре, що погано, - а просто дихав.